

TASMANIN ÜCUNDAKİ ÖZGÜRLÜK

THIBAVLT
PRUGNE

Ormanın derinliklerinde yaşayan Tilki, o sabah serin bir gölge bulmuştu. Rüzgâr fındık dallarını usul usul salladıkça uykusu geliyordu.

Tam o anda kocaman bir Kurt karşısına dikildi. Tilki ok gibi fırladı; mantarları ezip geçti, tozu dumana kattı.

Soluk soluğa bir köye vardı. Arkasına baktı; Kurt görünürde yoktu. **Kıl payı kurtulmuştu...**

Bu zorlu kaçış onu epey acıktırmıştı. O sırada küçük bir bahçeden gelen seslere kulak kabarttı: Saksagağanlar!

Meşhur çığlığını atarak
hışımla üzerlerine atladı.

- BÖÖÖÖÖ!

Ama saksagağanlar ondan çok daha hızlıydı. Hep birlikte kanat çırpıp Tilki'yi yere serdiler. Zavallının burnu çimenlere gömüldü.

- **Vay canına!** İnanılmaz bir uçuştı!

Bu ince ses Kiki'ye aitti.

- Sen de kimsin?

- Ben Kiki. Bir şivavayım.

- Şiva, ne?

- Şi-va-va! Yani kurt soyundan minik bir köpek.

- Sen mi kurt soyundansın?

- Elbette! İzle bak... AUUU!

- Gerçekten etkileyiciymiş...

- Peki, sen
yenir misin?

- Bazen patimi
kemiririm ama...

- Öyle değil!
Yani ben seni
yiyebilir miyim?

- Haa! Pek sanmam.

- Peki, o hâlde hoşça kal!

Tilki tam gitmek üzereyken burnuna
nefis bir koku geldi. Gözleri, kahverengi
topçuklarla dolu bir kâseye takıldı.

- Bu da ne böyle?

– Mamalarım, dedi Kiki. Genelde saksağanlar hepsini bitirir. Ama senin o korkunç çığlğın sayesinde bu sefer bize de kaldı. Tadına bakmak ister misin?

Kiki, bir tanesini Tilki'ye uzattı. Tilki anında yuttu. O an gözleri parladı! Bu tat, bu koku... İnanılmazdı! Kararını verdi: **Artık sadece mama yiyecekti.**

Bu nefis küçük toplar hakkında her şeyi bil-
meliydi. Nerede yaşarlardı? Ne yerlerdi?

Yüzlercesini avlamaya gidecekti!

– Bunlar pek hızlı koşamaz, diye homurdandı
kâseyi silip süpürürken. Ayakları bile yok!

– Mama avlanmaz ki, diye kıkırdadı Kiki. Onu
insanlar verir!

“Demek bu kadar basit!” diye düşündü
Tilki. Hızla bahçe kapısından fırladı. Yoldan
geçen yaşlı bir kadının önünü kesti.

– Hadi büyükanne, çıkar bakalım mamaları!

Ama beklediği olmadı. Yaşlı teyze çantasını savurduğu gibi Tilki'yi kovaladı.

- Kaybol, pire torbası!

Tilki neye uğradığını şaşırdı.

Kiki, gülmemek için
kendini zor tuttu.

- Bu iřler öyle yürümez!
Mama istiyorsan önce
evcilleřmelisin.

- Ne olur yardım et!
Nasıl evcilleřirim?

Kiki onu bařtan ařaęı szd.

- Hımm... Kolay olmayacak, dedi.
Yardıma ihtiyacımız var.

Kiki birkaç kere “Hav! Hav!” diye seslendi. Üç küçük köpek koşarak geldi.

– Yoksa bunlar da mı kurt, diye kıkırdadı Tilki.

Artık ekip tamamdı. “Kiki’nin Ekibi” büyük değişim için kolları sıvadı.

– Önce sana sevimli bir tarz bulmalıyız, dedi Kiki neşeyle. Şu minik papyona ne dersin? Çok şirin değil mi?

– Peki ya bu yumuşacık kazak, diye atıldı Lisbeth. Yumuşacığın da yumuşağı! Şuna bir dokun, ne kadar da pofuduk!

– Bu işin sırrı zarafettir, dedi Gipsie. Fırçala, tara, yıka, kes, tekrar yıka ve kurut. Bu kadar basit!

(Bu da Raoul'du.)

– Sana bir de oyuncak lazım, dedi Kiki.
Şu puf puf oyuncığa ne dersin? Bende iki
tane var, biri senin olsun.

– Peki ya tulumlu tavşan, diye sordu
Lisbeth, pelüşünü gururla uzatarak.
Yumuş yumuş!

– Formunu korumak için frizbi gibisi yoktur,
diye ekledi Gipsie. Esne, geril, yakala, hop geri
getir. Bu kadar basit!

(Bu da Raoul ve onun
en sevdiği valiz sapı.)